

Rodzaj dokumentu	- Interpretacja indywidualna
Sygnatura	- WPiOL-II.310.1.2016.LR
Data	- 25 lipca 2016 r.
Autor	- Prezydenta Miasta Szczecin
Temat	- Opłata skarbową od pełnomocnictwa składanego w postępowaniu komorniczym
Słowa kluczowe	- Opłata skarbową

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Na podstawie art.14j §1 i §3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r., poz. 613 ze zm.) oraz upoważnienia Prezydenta Miasta Szczecin z 8 grudnia 2015 r. znak: WO-I.0052.3.169.2015.KO

uznają

stanowisko wnioskodawcy w sprawie opłaty skarbowej z tytułu złożenia pełnomocnictwa w postępowaniu komorniczym za prawidłowe.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 8 czerwca 2016 r. (data wpływu do organu podatkowego dnia 15 czerwca 2016 r.) X zwrócił się z wnioskiem, o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego – przepisów ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2015 r. poz. 783 ze zmianami, dalej „**Ustawa o Opłacie**”).

Do podania strona dołączyła dowód uiszczenia opłaty w kwocie 40 zł za wniosek o interpretację przepisów prawa podatkowego.

W przedmiotowym wniosku zostało przedstawione następujące zdarzenie przyszłe:

Wnioskodawca jest osobą fizyczną – adwokatem. Jako profesjonalny pełnomocnik, zamierza podjąć się reprezentowania podmiotów gospodarczych (dalej: „**Klienci**”) w sprawach związanych z windykacją przysługujących im wierzytelności (dalej: „**Wierzytelności**”).

Procedura dochodzenia Wierzytelności przez Wnioskodawcę na rzecz danego klienta będzie wyglądała w następujący sposób. Klient udzieli Wnioskodawcy pełnomocnictwa procesowego ogólnego do reprezentowania go we wszystkich sprawach sądowych i egzekucyjnych. Wnioskodawca będzie składał pozew przeciwko dłużnikowi Klienta (dalej: „**Dłużnik**”) poprzez platformę Elektronicznego Postępowania Upominawczego (dalej: „**EPU**”). Wnioskodawca będzie powoływał się w pozwie na udzielone mu pełnomocnictwo, jednakże nie będzie składał pełnomocnictwa do akt postępowania, co wynika z trybu prowadzenia postępowania elektronicznego określonego w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r.

kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 101 ze zmianami; dalej: „KPC”). W związku z faktem niezłożenia dokumentu pełnomocnictwa, Wnioskodawca nie będzie również uiszczał opłaty skarbowej.

Po otrzymaniu wydanego przez sąd nakazu zapłaty (opatrzonego klauzulą wykonalności na rzecz Klienta), Wnioskodawca złoży do komornika, poprzez EPU, wniosek o wszczęcie egzekucji. Po złożeniu wniosku o wszczęciu egzekucji, Wnioskodawca złoży komornikowi, już w formie „fizycznego” dokumentu, udzielone mu pełnomocnictwo. W opisywanym postępowaniu będzie to pierwszy moment, w którym Wnioskodawca złoży, przed jakimkolwiek organem, dokument pełnomocnictwa udzielonego mu przez Klienta.

W związku z powyższym, wnioskujący zadał następujące pytanie:

Czy wnioskodawca będzie zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Stanowisko wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej zdarzenia przyszłego przedstawia się następująco:

Zdaniem Wnioskodawcy, w zdarzeniu przyszłym opisanym we wniosku, Wnioskodawca nie będzie zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Wnioskodawca wskazuje, że zamknięty katalog czynności, które podlegają opłacie skarbowej, został zawarty w art. 1 Ustawy o Opłacie. Jedną z takich czynności jest złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym. W tym znaczeniu, złożenie pełnomocnictwa przed komornikiem mieści się w pojęciu dokonania tej czynności „w postępowaniu sądowym” (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16 września 2008 r., sygn. I SA/GI 192/08).

Jednak, zdaniem Wnioskodawcy, wyłącznie złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa w postępowaniu sądowym nie jest wystarczającą przesłanką dla powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej. Obowiązek ten powstaje bowiem tylko, jeśli złożony w postępowaniu sądowym dokument stwierdzający udzielenie pełnomocnictwa, zostanie złożony przed jednym z organów wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o Opłacie, to jest przed:

- organem administracji publicznej;
- podmiotem wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej, innym niż organ administracji rządowej i samorządowej;
- sądem.

Komornik nie należy do żadnej z powyższych kategorii organów, stąd też złożenie przed nim dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa nie powoduje powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej.

Poniżej Wnioskodawca przedstawia argumenty na poparcie swojego stanowiska.

1. Brak możliwości uznania komornika za organ administracji publicznej lub za podmiot wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, inny niż organ administracji rządowej i samorządowej.

W opinii Wnioskodawcy, wykluczyć należy możliwość uznania komornika za „organ administracji publicznej” lub „podmiot wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, inny niż organ administracji rządowej i samorządowej”, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o Opłacie.

W odniesieniu do braku możliwości uznania komornika za organ administracji publicznej, wnioskodawca wskazuje, że definicja legalna pojęcia organu administracji publicznej została zawarta w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r., poz. 23 ze zmianami.; dalej: „KPA”). I tak, w myśl art. 5 § 2 pkt 3 KPA, organem administracji publicznej są ministrowie, centralne organy administracji rządowej, wojewodowie, działające w ich lub własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej, organy jednostek samorządu terytorialnego oraz organy i podmioty, które są powoływane z mocy prawa lub na podstawie porozumień do rozstrzygania spraw indywidualnych w drodze decyzji administracyjnych. Komornik nie jest żadnym z podmiotów wymienionych w zakresie pojęciowym powyższej definicji.

Komornik nie jest również podmiotem wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej, innym niż organ administracji rządowej i samorządowej. Potwierdził to m.in. Minister Finansów, wydając interpretację ogólną z dnia 9 czerwca 2015 r., dotyczącą opodatkowania podatkiem od towarów i usług działalności komorników. We wskazanej interpretacji, powołując się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Minister finansów dokonał niejako „umiejscowienia” komorników w polskim porządku prawnym, stwierdzając, że „ (...) komornicy nie są związani z władzami publicznymi jako pracownicy ponieważ nie są włączeni do administracji publicznej. Prowadzą działalność na własny rachunek i własną odpowiedzialność; mogą swobodnie, chociaż podlegają pewnym ograniczeniom prawnym, ustalać w jaki sposób będą wykonywać swoją pracę i sami otrzymują środki, z których pochodzą ich dochody.

Dodatkowo, co potwierdził WSA w Gliwicach, „z oczywistych względów należy wykluczyć pogląd, iż sądowe postępowanie egzekucyjne może mieścić się w kategorii spraw z zakresu administracji publicznej.” (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16 września 2008 r., sygn. I SA/G: 192/08)

Mając na względzie powyższe, również w rozumieniu Ustawy o Opłacie, komornik nie może zostać uznany za podmiot wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, inny niż organ administracji rządowej i samorządowej.

2. Brak możliwości uznania komornika za sąd

W opinii Wnioskodawcy, mając na względzie treść Ustawy o komornikach, określającej status komornika jako organu egzekucyjnego, wykluczyć należy również możliwość uznania, że komornik jest sądem w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2015 r., poz. 790 ze zmianami; dalej „Ustawa o komornikach”).

Wnioskodawca wskazuje, że zgodnie z art. 1 Ustawy o komornikach, komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Interpretacja ww. przepisu zgodnie z jego literalnym brzmieniem prowadzi do wniosku, że komornik sądowy jest jednostką powiązaną z władzą sądowniczą, natomiast nie jest jej organem, jak również nie może być utożsamiany z sądem. Przepisy Ustawy o komornikach oddzielają również zadania wykonywane przez komorników od zadań wykonywanych przez sądy, przesądzając tym samym o odrębności komorników względem władzy sądowniczej. Komornicy, w myśl Ustawy o komornikach, jedynie wykonują orzeczenia sądowe tj. biorą udział w czynnościach nie związanych bezpośrednio ze sprawowaniem wymiaru sprawiedliwości. O trafności przedstawionej wyżej tezy świadczą również orzeczenia dotyczące statusu prawnego komorników. Wspomnieć należy w tym miejscu wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 stycznia 2004 r., sygn. SK 26/03. W uzasadnieniu zostało wskazane, że „Zarówno art. 758 k.p.c., jak i art. 1 ustawy o komornikach sądowych podkreślają organizacyjne i funkcjonalne powiązanie komornika z władzą sądowniczą, a więc z konstytucyjnie wyodrębnioną postacią władzy publicznej. Komornicy działają przy sądach rejonowych, nie wchodząc jednak w ich strukturę. Nie są też organem władzy sądowniczej (z uwagi na odmienną funkcję, nie podlegającej na wymierzaniu sprawiedliwości – art. 175 ust 1 Konstytucji). Komornicy są strukturą wyodrębnioną, wyposażoną we władztwo, o własnych kompetencjach.”

Stanowisko, że komornika nie można uznać za sąd w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o Opłacie znajduje odzwierciedlenie również w doktrynie. W komentarzu do art. 6 Ustawy o Opłacie (Ofierski Zbigniew, *Komentarz do ustawy o opłaci skarbowej, [w:] Ustawy: o opłacie skarbowej, o podatku od czynności cywilnoprawnych. Komentarz, wyd. III*), autor zwraca uwagę, że” (...) w art. ust. 1 pkt 4u.o.s. przyjęto, że obowiązek wniesienia opłaty skarbowej powstaje z chwilą złożenia dokumentu stwierdzającego pełnomocnictwo w organie administracji publicznej lub sądzie. Taka regulacja wyłącza spod ustawy pełnomocnictwo składane w postępowaniu egzekucyjnym do komornika (podkr. Wnioskodawcy), ponieważ nie został on umieszczony w katalogu podmiotów wskazanych tym przepisem.”

Końcowo, Wnioskodawca podkreśla, że prezentowane przez Wnioskodawcę stanowisko, zostało potwierdzone w interpretacjach indywidualnych wydanych w analogicznych stanach faktycznych/zdarzeniach przyszytych. Przykładowo wskazać można interpretację indywidualną wydaną przez prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy w dniu 4 marca 2016 r. (sygn. PE.OP.3130.15.2016.BPO, BPE-2-OP/31101/570/BPO/15) oraz interpretacji indywidualnej Prezydenta Koszalina z dnia 31 października 2007 r.

W związku z powyższym, organ podatkowy stwierdza, że w świetle obowiązującego stanu prawnego, stanowisko wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego jest prawidłowe.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2015 r. poz. 783 ze zmianami) opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu

stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii – w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym. Z kolei w myśl art. 6 ust. 1 pkt 4 o opłacie skarbowej obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje: od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz od jego odpisu, wypisu lub kopii - z chwilą złożenia dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2. *„Taka regulacja wyłącza spod ustawy pełnomocnictwa składane w postępowaniu egzekucyjnym do komornika, ponieważ nie został on umieszczony w katalogu podmiotów wskazanych w tym przepisie.”* - Ofiarski Zbigniew, Komentarz do ustawy o opłacie skarbowej, [w:] Ustawy: o opłacie skarbowej, o podatku od czynności cywilnoprawnych. Komentarz, wyd. III.

Komornik nie jest organem administracji publicznej, nie może być również uznany za instytucję państwową ani jednostkę budżetową Skarbu Państwa (Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2004 r., III CZP 119/03). W związku z tym udzielono interpretacji zgodnej ze stanowiskiem zaprezentowanym przez wnioskodawcę.

Pouczenie

Na niniejszą interpretację wnioskodawcy przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, za pośrednictwem Prezydenta Miasta Szczecin. Skargę można wnieść po uprzednim wezwaniu na piśmie Prezydenta Miasta Szczecin, do usunięcia naruszenia prawa. Termin do złożenia wezwania do usunięcia naruszenia prawa wynosi 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o treści wydanej interpretacji. Termin na wniesienie skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wynosi 30 dni od dnia doręczenia stronie odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ takiej odpowiedzi nie udzielił, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia wezwania o usunięcie naruszenia prawa.

Otrzymują:

1. Adresat
2. a/a.